

ZAKYNTHIOS ANOIN ΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Τ Π Ο

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΕΤΟΣ Β'.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1876.

ΦΤΛΛΑΔΙΟΝ ΙΘ'.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ

"

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

(Συνέχ. και τέλος Ιδε φυλ. III.)

V

Αδυνατῶ νὰ δρίσω πόσην ὡραν διήρκεσεν ὁ λήθαργός μου, δτε αἴφνης ἀφυπνίσθην. Ο λαμπτήρ κιύενος ἐπὶ τραπέζης παρὰ τὴν κλίνην μου ἐφώτιζε τὸ δωμάτιόν μου. Τὸ ὥρολγιον τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Εὐλαλίας ἐσήμαινε τὸ μέσονύκτιον. Εἶναι οὔδεις θόρυβος

ἡκούετο· δ ἄνεμος καὶ ἡ βροχὴ εἶχον φτίνεται κοπάστη. Ἐμέτρησα τὰ βραδέως ἡχοῦντα δώδεκα κτυπήματα τοῦ ρόπτρου καὶ ἅμα ἔπαινσαν ἡσθάνθην φρεκίασιν διατρέξασαν τὸ σῶμά μου. Ταυτοχρόνως ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου ἡνεῳχθῆ ἀθορύβως, καὶ μία νεάνις ἔστη εἰς τὴν φλιάν. Ἐφερεν ἑσθῆτα βραχεῖαν, ὑποδηματα κομψά μετὰ θυσάνων φθάνοντα μέχρι τῆς κυήμης· ἡ κόμη της μελανὴ καὶ πλουσία κατέβαινε βοστρυχώδης περιστέφουσα τὸ παιδικόν καὶ εὐχαρι πρόσωπόν της. Ἐπὶ τὰ ώχρα χείλη τῆς κορασίδος ἐκάθητο ἀγγελικὸν μειδίαμα καὶ οἱ χαῦνοι ὄφθαλμοι της ἡκόντιζον περιπαθέστατον βλέμμα. Ήτο ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ζῶσα εἰκὼν τῆς νεάνιδος περὶ τοῦ τάφου τῆς ὅποικς εἶχον στή-

θή τὴν ἡμέραν ἔκεινην. Ὅτο δὴ Ματθίλδη Θορέλ.

Ἡθέλησα νὰ κραυγάσω ἀλλ' ἡ φωνή μου ἐξέπνευσεν εἰς τὸν λάρυγγα καὶ ἔμεινα βωβός καὶ ἐνεδεὶς ὑπὸ τῆς φρίκης. «Η κόρη ἀφῆκε τὴν κλεῖδα τῆς θύρας θὺν ἐκράτει διὰ τῶν δακτύλων καὶ ἐπροχώρησε δύο ἢ τρία θήματα πρὸς τὴν κλίνην μου· ἔστι παρ' αὐτὴν καὶ μὲ ἐθεώρησε μὲ θλέμμα ἀνέκφραστον συμπαθείας. Ἐστήριξε τὴν χαρίσσαν κεφαλήν της ἐπὶ τῆς μικρᾶς καὶ ἀδροφυοῦσις χειρός της καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινας στιγμᾶς εἰς τὴν ρεμβώδη καὶ ἥδυπαθη ἔκεινην στάσιν, ὡς μαλαγχολῶς Ἄγγελος ἐπὶ μαυσωλείου. Ματαίως προσεπάθησα καὶ πάλιν νὰ ἀρθρώσω λέξιν. Φυμὸς ἀνεξήγητος ἐδέσμευσε τὰ χείλη μου· οἱ ὄφθαλμοί μου μόνον ἔβλεπον ἀπλανῶς, τὸ δὲ λογικὸν μου ἤπορει μὴ εὑρίσκον τὴν λύσιν τοῦ παραδόξου θεάματος.

Τέλος τὰ χείλη τῆς νεαρᾶς κόρης ἡγεωφύθησαν. Ἐστήριξε τοὺς μεγάλους κυανοῦς ὄφθαλμούς της μετ' ἐκφράσεως ἀπειργάπτου ἐπ' ἐμὲ, καὶ μετὰ φωνῆς γλυκείας καὶ λεπτῆς, ὡς δὲ δύμδος ίπταμένου ἐντόμου μὲ ἥρωτησε.

— Μὲ ἀγαπᾶς;

Κίνημα τρόμου μὲ διέφυγε.

— Ω! ἐπανέλαβεν ἡ νεᾶνις μετὰ φωνῆς τρυφερωτέρας ἔτι, μὴ τὸ ἀρνηθῆς. Ὅταν σὲ εἶδον νὰ σταθῆς πρὸ τοῦ μηματός μου, νὰ θεωρήσῃς μετὰ συγκινήσεως τὴν εἰκόνα μου, ὅταν εἶδον ὑγρὸν τὸν ὄφθαλμόν σου, δτε διέκρινα μέσον τοῦ στήθους σου τοὺς διαίσθητούς σους παλμοὺς τῆς καρδίας σου, ἥσθανθην ἐν ἐμοὶ ἀγαλλίασιν ἀρροτον, τὴν δοπίαν οὐδέποτε εἶχον αἰσθανθῆ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡννόησα δτι ἡ Πρόνοια, ἡτις δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ χαρῷ τὸ θεῖον δῶρον τοῦ ἔρωτος ἐπὶ τῆς γῆς, μοὶ ἐχορήγηε τὴν χάριν ταύτην μετὰ θάνατον. Αἱ ψυχαὶ μας μακρὰν ἀλλήλων ζήσασαι ἄχρι τοῦδε ἥσαν πρωτισμέναι ν ἀνταγωνισθῶσιν. «Ο θάνατος μὲ ἀφήπασε πρὶν δυνηθῶ νὰ σὲ γνωρίσω ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ὃ τις δωρίσεν ἡ

Εἰμαρμένη ἔκεινο πρέπει νὰ γίνη. Εκ τοῦ μέρους δπου εὑρίσκομαι σὲ εἶδον καὶ σὲ ἀνεγγάρισα. «Η νομίζεις δτι δινθρωπος ἐντὸς τοῦ μηματος τελευτᾶ; δτι σύγκειται ἀπὸ δράκα σποδοῦ καὶ ἐξ δλίγων σκωληκούρωτων δστέων; Ἐκεῖ δπου κρύπτεται ἡ κάμηη, δινθρωπος, ἔκειθεν ἀνακινοῦ ἡ χρυσαλλίς, τὸ πνεῦμα. Ίδου ἐγὼ ὥραις ὡς θύμην ἐν τῇ ζωῇ, ίδου ἐγὼ νέα, ίδου ἐγὼ πλήρης ἔρωτος. Θεώρησον τὴν αἰγλην τῶν ὄφθαλμῶν μου, ψῶσον τὴν κόμην μου, φέρε τὴν χειρά σου ἐδὼ καὶ ίδε πῶς ἡ καρδία μου σφραγίζει. Άλλὰ τὸ κάλλος μου, ἡ νεότης μου, δ ἔρως μου δὲν εἶναι ἐφήμευτα ὡς ἐν τῇ ζωῇ, διότι εἴμαι ἀθάνατος, διότι εἴμαι πνεῦμα. «Ομίλει λοιπόν, εἰπέ μοι, εἰπέ μοι δτι μὲ ἀγαπᾶς.

Τὰ δεσμὰ τῶν χειλέων μου διερράγησαν ὑπὸ δυνάμεως ἀσοράτου ἀλλὰ δὲν ἔδυνθην εἰμὴν ν ἀρθρώσω μόλις μίση λέξιν, διότι συγκίνησις ἀλλόκοτος, ἀπεργραπτος μὲ κατεῖγε.

— Ματθίλδη! ἐψιθύρισα μετὰ φωνῆς στεννυμένης.

«Εκυψε τότε ἡρώμα καὶ ἐλάβετο τῆς χειρός μου. Τὰ χείλη μας συνυπτήθησαν καὶ ἀντήλλαξαν φίλημα φλογερόν.

«Αλλ' ἐν τῇ ἐπαφῇ τὰ χείλη τῆς κορασίδος ἥσων τόσον ψυχρά, ὥστε ρύγος θανάσιμον διέτρεξε καθ' ὅλας τὰς φλέβας μου. Λεθάνου βαρεῖα ὁσμὴ ἔμεινεν εἰς τὸ στόμα μου. Παρευθὺς ἀπέσυρε τὴν κεφαλήν μου πρὸς τὰ δόπισσα καὶ ἀνετινάχθη ὡς ὑπὸ ἡλεκτρικοῦ κλονισμοῦ.

«Η χειρὶ τῆς Ματθίλδης ἐσφιγγεῖ τὴν ἰδικήν μου ἥν ἐκράτει μετὰ δυνάμεως ἀνηκούστου καὶ τὰ χείλη της ἐψιθύρισαν τὴν λέξιν *εἰπέ μοι*!

«Ἐν ἀκαρεῖ εὑρέθημεν παρὰ τὴν δδόν. «Η θύελλα ὡς προεῖπον εἶχε κοπάση. Τὰ νέφη εἶχον διασκεδασθῆ ἀνω ἔλαμπε σαπφείρινος οὐρανὸς καὶ μυριάδες ἀστέρων ἐσπινθροβόλουν. Δαμπρὰ καὶ μαγικὴ σελήνη ἐστόλιζε τὸ στερέωμα. Αἱ σταγόνες τῆς έροχῆς ὅσαι εἶχον μείνει ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν δένδρων ἔλαμπον

ώς ἀδάμαντες ὑπὸ τὸ ἀργυροῦν αὐτῆς φῶς, ή δὲ μικρὰ σκιὰ παντὸς ἀντικειμένου, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔκτεινομένη, ἀπέκτει ἀόριστον καὶ φαντασιώδες σχῆμα.

‘Η νεᾶνις ἔσυρε τὴν χειρό μου ήν πάντοτε ἔκρατει, καὶ ἡρόπειθα κινούμενοι.

‘Αλλὰ δέν ήτο κίνησις ἔκεινη, δέν ήτο θηματισμός. ‘Ητο πτῆσις, ητό τι φοβερότερον. Οἱ πόδες ἡμῶν δέν ἤγγιζον τὸ ἐδάφος. Τὰ ἀντικείμενα πάντα ἡρανίζοντο πρὸ ἡμῶν μετὰ ταχύτητος τρομακτικῆς. ‘Η σκιὰ τῶν δένδρων τῆς δενδροστοιχίας πίπτουσα ἐπὶ τῆς ὄδου μετὰ τῶν μερῶν ἔκεινων τοῦ δρόμου δικαίωσεν ή σελήνη ἐσχημάτιζε περάδοξον καὶ ιδιόρρυθμον μωσαϊκὸν σκιάσει καὶ φωτός.

Καὶ ἡμεῖς ἐτρέχομεν, ἐτρέχομεν ἀκαταπαύστως χωρὶς νὰ ἀνταλλάξωμεν μίαν λέξιν, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωμεν διαδέμμα καὶ κρατούμενοι ἐκ τῆς χειρός.

Φύλλον ἔηρὸν ἀποσπασθὲν ὑπὸ ἀνεμοστροβίλου καὶ φερόμενον ἐπὶ τῶν πτερύγων μανιώδους λαίλαπος δέν ἐτρέχει ταχύτερον ἡμῶν, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ αἰσθάνωμαι κόπωσιν, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ πνευστιῶ.

Τέλος ή φαντασιώδης αὕτη πορεία ἔλκειν· ήδη ιστάμεθα πρὸ εὐρέος τετραγώνου περιτειχίσματος. Σιδηρᾶ θύρα ἔφασσε τὴν εἰσόδον.

‘Ανεγγώρισα τὸ κοιμητήριον.

‘Η θύρα ήτο κεκλεισμένη, ἀλλὰ μόλις ή νέα κόρη τὴν ἔθιξε διὰ τῶν δακτύλων καὶ παρευθὺς ἤνεψχθη.

Καὶ εἰσῆλθομεν ἐν αὐτῷ κρατούμενοι πάντοτε ἐκ τῆς χειρός.

Τότε ἀπροσδόκητον καὶ τρομεῖδον θέαμα παρέστη εἰς τοὺς ὄφθαλμούς μου.

VI

Οἱ τάφοι, οἱ σταυροί, αἱ κυπάρισσοι ἔκειταινοντο ἐνώπιον μου, δοπιὰ εἶχον ἴδει αὐτὰ τὴν ἡμέραν. Μόνον ἀνωθεν ἔκατον μνήματος ἔκαιε μικρὸς λύγνος, τοῦ

δοποίου τὸ φῶς ὠχρία ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς Σελήνης καὶ ἐσπινθίζειν εἰς τὴν ἐλαφράν πνοὴν τῆς χλιαρᾶς νυκτερινῆς αὔρας. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ή νεκρόπολις ἔκεινη, διτε ἀπεχώρησε τὸ πλῆθος τῶν ζώντων, ήτο ἔρημος, τώρα δὲ ἀπεναντίας ἔζηθεν ἐκ τῶν ιδίων αὐτῆς κατοίκων, οἵτινες δολεῖς τὴν νύκτα ἔκεινην εἶχον ἐξεγερθῆ τοῦ αἰώνου ὅπνου των. Μυριάδες φαντασμάτων, ὡν τὰ σάβανα ἀπὸ τῶν ὄμων ἐξαρτώμενα ἀπέκτων χροιάν ἀλλόκοτον ὑπὸ τῆς Σελήνης τὸ φέγγος, ἐπλήρουν ὡς μυρμηκιὰ τὸν εὐρὺν χῶρον τοῦ νεκροταφείου, ἀλλα ἐπὶ τῶν τάφων ιστάμενα, ἀλλα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, πάντα κινούμενα, πάντα βούβοιντα, ἀποτελούντα θόρυβον ὅμοιον πρὸς τὸν τοῦ καλαμῶνος, ὅποτε παιζεῖ ἐν αὐτῷ ή ἐσπερινὴ αὔρα. Ἐκεῖ γέροντες σεβάστιμοι μετὰ γενεάδος, ἔκει νεάνιδες λυστρούμοι, ὡν οἱ βόστρυχοι ἐπιπτοι ἐπὶ τῶν ὄμων, ἔκει νέοι ρωμαλέοι, ἔκει πατέδια ἀδύνατα, πᾶν ὅ,τι παρέχει διάφορον, τέλος, τὸ φύλον, τὴν ἡλικίαν, τὸ εἶδος δι κυκεών τῆς ζωῆς. Οὐδεὶς αὐτῶν ἐφάντα δεῖξας προσοχὴν εἰς τὴν ἔλευσίν μας. ‘Η ὁδηγός μου ἐκ τῆς χειρὸς σύρουσά με διέσχισε τὸ πλῆθος τῶν σκιῶν καὶ ἐπορεύθη μετ' ἔμοι εἰς τὸν ἐν μέτω τοῦ κοιμητηρίου κείμενον ναΐσκον, τὰ παράθυρα τοῦ δοποίου ἡστραπτον ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ φωτοχυσίας. Εἰσῆλθομεν. Τὰ μελανὰ παραπετάσματα ἀπερ ἐκόσμουν αὐτὸν τὴν πρωΐαν εἶχον ἀντικαταστῆδι ἀλλων ἐορτασμῶν. Πολλαὶ λαμπάδες ἔκαιον πρὸ τοῦ βωμοῦ ἀν καὶ ὁ ναὸς ήτο ἔρημος. ‘Ολίγον κατ' ὀλίγον ὅμως ἥρξατο νὰ πληροῦται ὑπὸ δῶλων ἔκεινων τῶν λευχειμονούντων φαντασμάτων. Δύο μικρὰ προσκεφάλαια ἐκ μέλανος διλοσηρικοῦ ἔκειντο πρὸ τοῦ βωμοῦ. ‘Η νεκρὰ μ' ἔβιασε νὰ γονυπετήσω ἐπὶ τοῦ ἐνὸς, ἐνῷ ἔκεινη ἐγονυπέτει ἐπὶ τοῦ ἀλλοῦ. Γέρων ιερεὺς, τοῦ δοποίου τὴν εἰκόνα εἶχον παρατηρήσει τὴν ἡμέραν ἐπὶ τοῦ τάφου του, προσῆλθε βραδέως, περιβεβλημένος τὰ ιερὰ ἄμφικ. Τὸ ὅρ-

γανον ἀπὸ τῆς θέσεώς του, χωρὶς νὰ ἔγγιζηται ὑπὸ δακτύλου, ἥρξατο ἐκχέον συγκινητικάς μελῳδίας. Ψαλμῳδίας ἐμμελεστάτη ἥρχισεν αἰφνης φαλλομένη ὑπὸ ἀρσάτου χοροῦ. Τὰ χείλη τοῦ προσβύτου ἐκινήθησαν προφρέοντα τὰς ἐπὶ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου εὐχάς. Ἡ τελετὴ εἰς ἣν παριστάμην ἄναυδος πρωταγωνιστὴς ἦτο τελετὴ γάμου. Ἔγὼ ἡμην δ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη μου ἦτο ἡ Ματθίλδη Θορέλ.

Τίποτε δὲν ἔλειπεν ἐκ τῆς φοβερᾶς ἕορτῆς ἀντὶ γαμηλίων στεφάνων, προσῆλθε φάντασμά τι φέρον δύο μεγάλους ἐκ νεκρανθέμων στεφάνους, ἐκείνους τοὺς δποίους εἰχον ἵδει ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς νύμφης. Οἱ ιερεὺς ἔλαβεν αὐτοὺς, τοὺς ηὔλογος καὶ ἐπέθηκε τὸν ἔνα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καὶ τὸν ἔτερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Ματθίλδης.

Ἡ τελετὴ ἐτελείωσεν ἡ νέα κόρη ἡγέθη ἐσφιγγές τὴν χειρά μου μετὰ παραφορᾶς καὶ μοὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς.

— Εἶσαι σύζυγός μου.

Καὶ ἐπεσφράγισε τοὺς λόγους τούτους διὰ φιλήματος, τοῦ ἀποίου τὸ ψύχος ἥσθιάνθην διεισδύσαν μέχρι μυελοῦ ὁστέων.

Ἐπειτα ὅλος ἐκεῖνος δικυκλῶν τῶν σκιῶν ἔξηλθε συνοδεύων ἡμᾶς. Τότε συνέπλεξαν ἔλοι τὰς χειρας εἰς χορὸν εἰς τὸν δποῖον συμμετεῖχον ἐγὼ μετὰ τῆς νεκρᾶς νύμφης, καὶ ὑψώθημεν πάραπτα ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, σχηματίζοντες μεγίστην κυκλοτερῆ ἀλυσιν. Δὲν ἦτο χορὸς ἐκεῖνος, ἦτο ἀνεμοστρόβιλος ἐστρεφόμεθα μὲ ταχύτητα ἀνήκουτον δὲ μὲν ἐκτεινομένοι καὶ σχηματίζοντες κύκλον ἀμέτρου ἐκτάσεως, δὲ μὲν συμπτυσσόμενοι ἐντὸς στενοτάτου χώρου. Καγέν ἀσμα δὲν συνώδευε τὸν φρικαλέον ἐκεῖνον χορόν. Βωβός ως ὁ θάνατος ἔκαστος χορευτὴς ὑψοῦτο καὶ ἐκινεῖτο εἰς τὴν θολὴν ἀτμόσφαιραν μετὰ ταχύτητος, τῆς δποίας ἡ θέα ἐπέφερε σκετοδυνάσιν. Η χειρ μου ἔθλι-

βε τὰς χρατούσας με χειρας καὶ δυως ἥσθιανθμην τὰς γειράς μου κενάς. Οἱ ὁδφαλοι τῷ χορευτῶν ἐσπινθηροεῖδουν. Ὁτὲ μὲν ὑψούμεθα αἰφνηδίως εἰς ἄμετρον ἀπὸ τοῦ ἔδαφους ὑψος, καὶ τότε ἔθεώμεθα τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν Σελήνην ἔκατοντάκις μείζονας καὶ λαμπρότερους, δὲ δὲ, πάντοτε πειπεπλεγμένοι ἐκ τῶν χειρῶν, κατηρχόμεθα μετὰ ταχύτητος κεραυνοῦ δλίγους πόδας διπεράγω τοῦ ἔδαφους καὶ διεκρίνομεν ὑπὸ τοὺς πόδας μας τὰ μάρμαρα καὶ τοὺς σταυροὺς καὶ τὰ χόρτα τοῦ κοιμητηρίου φίσσοντα ἐπὸ τὴν αὔραν. Τὰ λευκὰ σάβανα, ὧχρα φρινόμενα ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ταρασσόμενα ἐκ τῶν σπασμωδιῶν κινήσεων τοῦ ἀπατείου χοροῦ, ὡμοίαζον πρὸς τὰ ὥχρα ἐκεῖνα σύννεφα τοῦ χειμῶνος δι' ὃν σκεπάζει τὸν ὄρεζοντα ἡ θύελλα ἐτοίμη οὖσα νὰ ἐκραγῇ.

Τέλος ἡκούσθη μακρὰν ἥχοῦσα φωνὴ ἀλέκτορος. Αὔθωσι παρατεταμένος ψιθύρος ἡκούσθη καθ' ἔλην τὴν ἔκτασιν τοῦ χοροῦ. Εἰς τὴν δευτέραν κραυγὴν ὁ χορὸς ἐστάθη, καὶ εἰς τὴν τρίτην ὅλη ἡ φυντασιώδης γορεία, διελύθη ως ἀτμός. Ἡκευσα ἐν ψιθύρισμα εἰς τὸ οὖς μου καὶ τὴν λέξιν «χαῖρε». Ἐπειτα τὸ πᾶν ἥφαντίσθη, ἐγὼ δὲν εὑρέθην ἐπὶ τοῦ ἔδαφους κείμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑψηλῶν χόρτων ὑγρῶν ἐκ τῆς δρόσου καὶ ἔχων παρ' ἐμὲ σταυροὺς καὶ ἐπιτύμβια μάρμαρα.

Τότε ἐλειποθύμησα.

VII

“Οτε ἐξύπνησα εὐρέθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου ἐξηπλωμένος καὶ ἐνδεδυμένος ως ἡμην. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσήρχετο διὰ τῶν παραπτασμάτων εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἡ δὲ ἐπὶ τραπέζης λυχνία ἔκαιεν ἀκόμη.

Μετὰ τινας ὥρας μοὶ ἀνεπτύσσετο φοβερὸς ἐγχειροχλικὸς πυρετὸς ἐξ οὐ διεσώθην ως ἐκ θαύματος. Κατὰ τὴν πολυήμερον

καὶ κινδυνώδη ἀσθένειάν μου, οὐδὲν ἀπολύτως ἐνθυμοῦμαι. 'Η γραῖα νοσοκόμος ἡτοι μὲν ἐνοσήλευε μοὶ εἰπε μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν μου ὅτι ἀπαξ η δις ἀνανήψας ἐπέσφερον μὲν ἀσθενῆ φωνὴν τὴν λέξιν—
Ματθίλδη—

'Αγνοῶ διν τὰ συμβάντα ἀπέρ ἐδιηγήθην ἡπαν πραγματικότης η δινείρων. 'Η ψυχή μας δύσπιστος εἰς πᾶν τὸ ὑπερφυσικὸν τείνει νὰ πιστεύῃ τὸ τελευταῖον. 'Ο, τι είδα ητο ἀποκύνημα φαντασίας νοσούστης καὶ τεταραργύρηντος ἵνως, ἀλλ' εἴς δινειρά τινα, τὰ δοποια χαράς συνται ἀνεξιτήλως εἰς τε τὴν καρδίαν καὶ τὴν μυνήην. Προσῆλθε καιρὸς πολὺς ἐκ τοτε ἐλησμόνησα πολλὰ πράγματα. Τὰ σύννεφα τῶν χρόνων ἐκάλυψαν μικρὸν κατὰ μικρὸν ὄλας τὰς σελίδας τῆς παρελθούσης μου ζωῆς· ή αἰγλη, τὸ φῶς γεγονότων τινῶν τῆς ζωῆς μου ἔρχεται νὰ ὀχριᾶ ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀποπτάσεως· τὸ ἄρωμα ἄλλων ἐξητυίσθη, ως ἀνθούς δραπέτων ἀπὸ καιροῦ καὶ μεμαρχμένου· ἀλλα κενταὶ τεθαμένα ὑπὸ παχὺ στρῶμα λήθης, ως μνημεῖα ἔρημα λησμονηθέντων νεκρῶν· ἀλλὰ εὑδέποτε θέλω λησμενήσει τὸ φοβερὸν ἐνύπνιον, διν ἡτο ἐνύπνιον, τῆς νυκτὸς ἐνείνης, οὐδέποτε θέλω λησμονήση τὴν γαμήλιον τελετὴν, καὶ τὴν νεκρὰν μνηστήν μου, τὴν Ματθίλδην Θορέλα.

BABBY.

Ἐν Καφαλληνίᾳ

Σ. Σ. Z. A. 'Υπεικόντες εἰς τὰς αἰτίας πολλῶν ἀξιοτίμων συνδρομητῶν ἡμῶν, γνωστοποιοῦμεν ὅτι διὸ ὑπὸ τὸ φευδώνυμον Bab by μετριοφρόνως κρυπτόμενος εἶνε δι προσφιλῆς ἡμῖν Κ.ος Χαράλαμπος "Αννινος, ὁ ποιήσας λαμπράν συλλογὴν ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον Δικαίου γέει, γνωστὸς πρὸς τούτος καὶ ἐξ ἑτέρων ἔργων του δημοσιεύθεντων ἐν τοῖς περιοδικοῖς 'Αθηνῶν 'Εθνικῇ Βιβλίῳ ο θήκη καὶ Βύρωνι. Πεποιθότες εἰς τὴν πρὸς τὸν ἡμέτερον 'Ανθοναν αὐτοῖς τοῦ ρηθέντος φίλου, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι καὶ δι' ἄλλου ἐργού ἀνταξίου τοῦ ἡδη δημοσιεύμένου θέλει κοινήσει τὰς στήλας αὐτοῦ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΡΟΔΗΣ

Οἱ Παρίσιοι πάττοτε ἐφίεντας τῶν μικρῶν τῆς γραφῆς εἰκήνων. "Ἄς σχεδιάσωμεν μίαν ἐν σπουδῇ. 'Η στεγμὴ εἶναι λίαν κατάλληλος. Σύμπτωτης γειτνιάσσως ὑποβούθει εἰς τοῦτο. 'Ο ἀνὴρ, διν μέλλομεν νὰ σκιαγραφήσωμεν, διαμένει παρ' ἡμῖν. Συνεχῶς εἶναι δρατὸς ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῶν παλαιῶν ἐξωτερικῶν λεωφόρων τῶν ἀγουστῶν εἰς τὸ ὄρατον ἔλαστος Monceaux. Εἶναι ἀναστήλατος μετρίου, μᾶλλον μεγάλου ἢ μικροῦ, ὀλιγον λεπτοῦ, δίλιγον ἴσχυν καὶ οχικόμην μέλαιναν ὡς κόρακος πτερίδων καὶ τὴν ρίνα ὡς ἀέτειν ράμφος. Φέρει διοπτρα. "Εχει τὸ ἥπιος κόσμιον, τὴν φωνὴν δίλιγον δειλήν, ἀλλ' ἀποφασιστικήν. 'Ο ἀφελέστατος ἴματισμός του ἀρκούντως ὑπομιμήσκει τὸν τοῦ Δανιὴλ Manin, τοῦ ἀρχαίου Προέδρου τῆς 'Ενετικῆς Δημοκρατίας. Οἱ μὴ εἰδότες ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸν ἀνθ' ἐνὸς τῶν ἐν τῇ συνοικίᾳ οἰκούντων εἰκόσακτηιλίων γραφειοκρατῶν. Οἱ συγχατῶντες αὐτὸν τὸν νομίζουσι διδάσκαλον τῆς 'Ιταλικῆς· εἰ δὲ κρίττον παντὸς ἄλλου διεγινώσκοντας τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀνθρωπίνας μορφῆς διαβλέπουσιν ἐν αὐτῷ ἔξοχον νοῦν. Δὲν είναι Γάλλος. 'Εγγυνήθη ἐν τῷ νήσῳ Κρήτῃ, ἐν Κανδίᾳ, καθάπερ ὁ Ζεύς καὶ ὁ Μίνως. 'Εξ 'Ιταλίας ἔλκων τὸ γένος, ἔχει ἐν φλεψὶν αἷμα ἐλληνικόν, ὡς περ ὁ 'Ανδρέας Chénier, πρὸς διν ἐνίστε διμοιάζει κατὰ τὸ ὄφος. 'Ος εἰπεῖν, τοιοῦτος ἐστὶν δ. κ. 'Αλέξανδρος Παρόδης, δι συγγράψας τὴν 'Ητημέρην Ρώμη.

Ἡ 'Ητημέρη Ρώμη, τραγωδία πεντάπρακτος καὶ ἔμμετρος, διδαχθεῖσα κατὰ τὴν λήξασαν ἔνδομαδα ἐν τῷ Γαλλικῷ Θεάτρῳ, ἐστέρθη διά τινος ἐπιτυχίας, ως θέλει ἐξηγήσει ἡμῖν ὁ ἡμέτερος συνεργάτης Savigny. Φίλοι τινὲς ἔταξαν τὸ πόνημα ως ἀριστούργημα. Αριστούργημα εὔκολον εἰπεῖν. Μόνος ὁ χρό-